

ע"פ 44240/01/18 - מיכאל אלגרבל - בעצמו נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 44240-01-18 אלגרבל נ' עיריית תל-אביב-יפו

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המערער	מיכאל אלגרבל - בעצמו
נגד	
המשיבה	עיריית תל-אביב-יפו
	ע"י ב"כ עו"ד בנצקי נעמה

פסק דין

בפני ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ע. מסארווה) מיום 7.12.2017 לפיה הורשע המערער בהעמדת רכב על המדרכה בניגוד להוראות סעיף 6(ד)(2א) לחוק עזר לתל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו התשמ"ד - 1983 (להלן: "חוק העזר") ונגזר עליו קנס בסך 500 ₪.

הרקע

ביום 21.6.2017 בשעה 11:30 ניתן למערער דו"ח חניה בגין העמדת רכבו עם שני גלגלי הרכב על מדרכה ברחוב חד סטרי, רחוב דניאל ליד בניין מס' 5 בתל אביב, והוטל עליו קנס סך של 500 ₪.

המערער ביקש להישפט וזומן לדיון בבית המשפט קמא בתאריך 7.12.2017. במועד הדיון, הודה המערער כי חנה במקום כפי שצוין בדו"ח החניה אולם טען כי מאחר ויש לו תו נכה ורכבו לא הפריע לא לתנועת כלי הרכב ולא למעבר הולכי רגל במדרכה, בהתאם לחוק החניה לנכים, הוא רשאי לחנות במקום ויש לזכותו.

עוד ציין המערער כי אכן כטענת ב"כ המשיבה, יש חניון במקום ואף יש לו מינוי חודשי. (ראה: עמ' 2 לפרוטוקול שורות 8 ו - 17) אולם "יש לי מצב רפואי ואני לא רוצה לפרט מה יש לי. יש לי תו נכה וזהו". (ראה: עמ' 2 לפרו' שורות 8 - 9).

לדברי ב"כ המשיבה, רכבו של המערער הפריע הפרעה ממשית לתנועה והוא לא הוכיח את התנאים הנוספים שבחוק חניה לנכים.

בית משפט קמא קבע בהכרעת דינו כי הוא מקבל את טענותיו העובדתיות של המערער במלואן וציין כי ההפרעה לתנועה היתה גבולית בנסיבות העניין, אולם המערער לא הוכיח את התנאים הנוספים של חוק חניה לנכים, ביניהם העדר אלטרנטיבה אחרת לחניה, מאחר ונמצא בסמוך חניון והמערער אף הבהיר כי יש לו מנוי בחניון דנן.

בנסיבות הללו, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירה שיוחסה לו.

להלן בתמצית טענות המערער:

1. למערער יש תו חניה לנכה ובמועד מתן הדו"ח העמיד את רכבו באדום לבן כאשר שני גלגלי הרכב על המדרכה, מבלי שגרם הפרעה לתנועה.

בית משפט קמא הרשיעו לאחר שקבע כי קיים חניון ממול ועל כן לא הוכיח המערער את תנאי סעיף 2 לחוק חניית נכים, דהיינו - כי אין אלטרנטיבה אחרת לחניה.

2. לאחר מתן גזר הדין, הגיש המערער בקשה לביטול גזר הדין וטען כי מדובר בחניון פרטי שעלותו יקרה ועל כן מדובר בפגיעה כלכלית קשה במערער אם הכרעת הדין תישאר על כנה. יתר על כן, בחודשי הקיץ החניון עמוס ואין תמיד אפשרות להשתמש בו.

3. לדברי המערער, מצבו הרפואי מחייבו להגיע בדחיפות לשירותים ועל כן פעמים רבות איננו יכול להיכנס לחניון באופן מסודר ולחנות. בית משפט קמא דחה את הבקשה וקבע כי על המערער לפנות לערכאת הערעור מאחר וסיים את מלאכתו.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את שני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שבתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי לא נפלה טעות בהכרעת דינו של בית משפט קמא, אולם מהטעמים שיפורטו בהמשך, יש מקום להחזיר את הדיון בשנית לבית משפט קמא.

בפני בית משפט קמא לא העלה המערער את הטענות העובדתיות שציין בנימוקי הערעור. לפיהן מדובר בחניון פרטי שעלותו יקרה וכי אין באפשרותו לעמוד בעלויות הללו ומדובר בפגיעה כללית קשה.

בדבריו בבית משפט קמא טען המערער את היפוכו של דבר: "יש לי מנוי שאני מחנה חופשי בחניון אבל יש מצבים שאני לא יכול. קיבלתי תג חניה לנכה. חוק הנכים ישמור עלי...". (ראה: עמ' 2 לפרוטוקול שורות 17-18). וכן "יש לי אפילו מנוי חודשי בחניון, יש מצב רפואי ואני לא רוצה לפרט מה יש לי. יש לי תו נכה וזהו...". (ראה: עמ' 2 לפרוטוקול שורות 8-9).

בנסיבות הללו, כאשר המערער ציין כי יש לו מנוי בחניון ולמרות זאת לא חנה בו במועד הרלבנטי, ולא ציין בפני בית משפט קמא מהו אותו מצב רפואי אשר מנע ממנו מלחנות בחניון במועד זה, הרי שבדין קבע בית משפט קמא כי

המערער לא הוכיח את התנאים המפורטים בסעיף 2 לחוק חניית נכים, אשר רק בהתקיימם, רשאי נכה לחנות את רכבו במקום בו החניה אסורה.

כידוע, הנטל להוכחת התנאים הללו, מוטל על הנכה והמערער לא עמד בנטל זה.

העובדה כשלעצמה שיש למערער תו חניה של נכה, איננה מקנה לו באופן אוטומטי את הזכות לחנות במקום בו נאסר לחנות.

רק בנימוקי הערעור, העלה המערער לראשונה טענות עובדתיות חדשות, הן באשר לעלויות החניה בחניון, אשר לכאורה סותרות את דבריו בבית משפט לפיהם יש לו מנוי בחניון והבהיר כי המנוי תקף רק לחודשי החורף והדו"ח ניתן בקיץ, והן באשר למצבו הרפואי אשר לעיתים, מונע ממנו לחנות בחניון.

זאת ועוד, על המשיב אף מוטל להוכיח כי בעת החניה במועד הרלבנטי, אכן היה מצוי במצב לפיו הוא זקוק לחנות את רכבו בדחיפות, כמפורט בנימוקי הערעור.

בנסיבות הללו, כאשר הועלו בערעור טענות עובדתיות אשר טענות הוכחה ולפנים משורת הדין, בהתחשב, בין היתר, בכך שהמערער לא היה מיוצג בבית משפט קמא וסבר לדבריו כי תו החניה לנכה מתיר לו לחנות במקום אסור ובלבד שאינו מפריע לתנועה וכי אין עליו להוכיח תנאים נוספים, אני מבטלת את פסק הדין, בהסכמת ב"כ המשיבה ומורה כי הדיון יוחזר לבית משפט קמא לשמיעת ראיות בנוגע לטענות העובדתיות החדשות שהועלו בערעור ובית המשפט ייתן את פסק דינו בעניין.

תשלום המחצית השניה של הקנס, תעוכב עד למתן פסק הדין בבית המשפט קמא.

המזכירות תשלח עותק מפסה"ד למערער.

ניתן היום, י' אייר תשע"ח, 25 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.